

Hồi thứ bảy mươi tư

Trong quỹ ốc quân hùng mất tích

Bọn đại hán đồng thanh reo lên:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Mọi người đều đồng ý như vậy!

Lưu Nhất Chu đột nhiên cất tiếng nói:

- Sao các vị lại khinh khi một vị cô nương? Các vị đang muốn kiếm một tên tiểu thái giám. Tại hạ biết rõ hiện giờ gã ở đâu.

Lão già hỏi ngay:

- Người biết ư? Gã ở đâu? Nói mau! Nói mau!

Lưu Nhất Chu đáp:

- Các hạ có chịu hứa lời không làm khó dễ đến vị cô nương này thì tại hạ mới nói cho nghe. Bằng không các hạ có giết tại hạ cũng không chịu nói.

Phương Di thét lên:

- Sư ca bất tất phải lo cho tiểu muội!

Lão già kia cười nói:

- Hay lắm! Ta chịu ưng không làm khó dễ vị cô nương này!

Lưu Nhất Chu hỏi lại:

- Các hạ có giữ đúng lời hứa không?

Lão già đáp:

- Chương mỗ đã nói điều gì nhất định không sai. Tên tiểu thái giám đó là Tiểu Quế Tử đã bắt, giết Ngao Bái nên được vua Khang Hy rất sủng ái. Người có biết gã ở chỗ nào thật không?

Lưu Nhất Chu đáp:

- Xa là bên trời, gần là trước mắt.

Lão già nhảy bổ lên trở vào Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Có phải... thằng nhỏ này không?

Mặt lão vừa lộ vẻ kinh ngạc vừa vui mừng.

Phương Di lên tiếng:

- Gã con nít này làm sao giết được Ngao Bái? Lão đừng nghe hắn nói nhăng nói càn.

Lưu Nhất Chu nói:

- Đúng đó! Gã không đánh thuốc mê thì đời nào giết được Ngao Bái là tên dũng sĩ đệ nhất ở Mãn Châu?

Lão già bán tín bán nghi hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Có phải người giết Ngao Bái không?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải ta giết thì sao? Không phải ta giết thì sao?

Lão già mắng liền:

- Con bà nó! Ta trông người là một tên tiểu quỷ có vẻ tà môn. Hãy xục tìm trong mình người rồi sẽ tính.

Hai tên hán tử tiến lại cởi bọc của Vi Tiểu Bảo lấy mọi vật ra để trên bàn.

Lão già kia thấy nào là minh châu, nào là phỉ thúy, nào là hoàng kim và bao nhiêu đồ vật bằng mỹ ngọc. Lão hỏi:

- Dĩ nhiên những vật này ở Hoàng cung. Ô hay... còn cái gì đây?

Lão cầm lấy một tập ngân phiếu, tám nào cũng năm trăm hay một ngàn lạng, tổng cộng đến mấy chục vạn lạng. Lão kinh ngạc thộn mặt ra nói:

- Quả nhiên đúng rồi! Quả nhiên đúng rồi! Người là Tiểu Quế Tử!

Lão lại lấy hai bản bí quyết võ công, lật ra coi rồi nói:

- Không sai chút nào! Đây là di thư của Hải Đại Phú, bí quyết về nội công của phái Không Động. Các người hãy đem gã vào trong sương phòng để ta tra hỏi.

Một hán tử ôm Vi Tiểu Bảo dậy. Hai tên khác bưng hết đồ vật trên bàn đi. Một tên nữa cầm đèn nến dẫn đường tiến vào trong phòng phía đông hậu viện.

Lão già vẫy tay nói:

- Các người ra cả đi!

Bốn hán tử ra khỏi phòng rồi khép cửa lại.

Lão già cực kỳ khoan khoái, nét mừng vui lộ ra ngoài mặt. Lão không ngớt xoa tay đi lui đi tới trong phòng, vừa cười vừa nói:

- Đi rách đế giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Tiểu Quế Tử công công! Bữa nay lão phu được cùng công công tương hội ở đây, thật là tam sinh hữu hạnh cửu sinh hữu hạnh!

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Tại hạ được cùng các hạ tương hội nơi đây quả là lục sinh hữu hạnh.

Gã nghĩ thầm trong bụng:

- Mọi vật hán mọc ra hết rồi thì còn chổi cái cũng bằng vô dụng chỉ còn cách tùy cơ ứng biến, cũng như binh đến tướng ngăn, nước vào đắp lấp.

Lão kia sừng sốt lắm lắm:

- Lục sinh hữu hạnh, cửu sinh hữu hạnh là nghĩa làm sao?

Lão hỏi:

- Quế công công! Phải chăng đại giá định lên chùa Thanh Lương trên núi Ngũ Đài?

Vì Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, bụng bảo dạ:

- Chuyện gì hán cũng biết rồi, vụ này đối đáp cho trôi chảy không phải là chuyện dễ dàng.

Gã cười hề hề đáp ra ngoài câu hỏi:

- Võ công tôn giá đã cao thâm, bản lãnh niệm chú lại hơn cả Mao Sơn đạo sĩ. Thần long giáo của các hạ lừng danh thiên hạ. Tại hạ nghe danh đã lâu bữa nay mới được mắt thấy lại càng khâm phục.

Gã không lý gì đến câu lão vừa hỏi, đánh trống lảng sang chuyện khác.

Lão già hỏi:

- Danh hiệu Thần long giáo, công công nghe được ở đâu ra?

Vì Tiểu Bảo lại buột miệng ba hoa:

- Tại hạ nghe được ở nơi Ngô ứng Hùng, con trai của Bình Tây Vương Ngô Tam Quế. Gã vâng lệnh phụ thân đến Bắc Kinh triều cống. Gã có tay hảo hán làm thủ hạ là Dương Dật Chi. Bọn chúng thương lượng với nhau định đi tiêu trừ Thần long giáo. Chúng còn nói trong giáo phái này có vị Hồng giáo chủ thần thông quảng đại. Dưới trướng giáo chủ lại có rất nhiều nhân tài. Ngoài ra còn một nhân vật làm kỳ chủ đạo quân cờ viên xanh, lấy được một pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh, lợi hại vô cùng!

Lão già càng nghe nói càng lấy làm kỳ. Ngô ứng Hùng và Dương Dật Chi là hai nhân vật mà lão đã được nghe tên tuổi. Còn nhân vật trọng yếu giữ

chức kỳ chủ màu cờ viền màu lam ở trong giáo phái vụ này rất cơ mật. Chính lão mới được nghe nói đến một tháng trước đây trong lúc ngẫu nhiên.

Lão cũng phong thanh pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh gì đó, nhưng nội dung pho sách này thế nào thì lão chẳng hiểu chi hết. Lão vội hỏi:

- Giữa Bình Tây Vương phủ và Thần long giáo trước nay vốn không thù oán, vì lẽ gì lại xảy chuyện thị phi?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Theo lời bọn Ngô ứng Hùng thì giữa Bình Tây Vương phủ và Thần long giáo dĩ nhiên chẳng có thù oán gì. Họ cũng khâm phục bản lãnh của Hồng giáo chủ. Chỉ vì Thần long giáo lấy được pho Tứ Thập Nhị Chương Kinh là một bộ kỳ thư, họ nhất định đoạt lại cho bằng được.

Vi Tiểu Bảo lại hỏi:

- Phải chăng quý giáo còn một vị nữ đệ tử người béo mập, tên là Liễu Yến đại thư hiện đang ở trong Hoàng cung?

Lão già hỏi lại:

- Sao công công biết y?

Vi Tiểu Bảo nói nhăng nói càn, chỉ cốt sao cho mình thoát ly khỏi mối liên quan với Thần long giáo, đừng đánh bài tẩu mã. Hễ gã tìm được chuyện gì là lại vun vào để lão kia nghe cho khoái tai.

Vi Tiểu Bảo xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc rồi đáp:

- Vị Liễu đại thư này có mối giao tình với tại hạ rất thân thiết. Một lần y đắc tội với Thái hậu. Ngài nổi giận toan hạ sát. May mà tại hạ ra sức cứu được đem dấu xuống găm giường. Thái hậu tìm khắp trong cung không thấy y. Vị đại thư béo mập đó rất cảm kích tại hạ về cái ơn cứu mạng có khuyên tại hạ gia nhập Thần long giáo. Y bảo Hồng giáo chủ rất thích hạng trẻ con như tại hạ. Nếu gia nhập quý giáo ngày sau rất đắc dụng.

Lão già "à" lên một tiếng, càng lộ vẻ tin tưởng. Lão hỏi:

- Tại sao Thái hậu lại toan giết Liễu Yến? Bọn y... bọn y có điều gì không hay đâu?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Liễu đại thư có câu chuyện rất bí mật. Y cho tại hạ hay rồi còn dặn phải bưng kín miệng bình không được tiết lộ với bất cứ một ai, dù là người thân thiết đến mấy cũng vậy.

Lão già toan nói thì Vi Tiểu Bảo đã cướp lời:

- Tại hạ đã hứa lời với Liễu đại thư giữ kín câu chuyện, nên không thể cho các hạ hay được.

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp luôn:

- Trong cung Từ Ninh của Thái hậu mới đây có một người đàn ông cải dạng nữ trang giả làm cung nữ. Người đó trọc đầu...

Lão già buột miệng nói luôn:

- Đặng Bình Nam rồi! Vụ Đặng đại ca vào cung sao công công cũng biết?

Nguyên Vi Tiểu Bảo có hiểu đâu người cung nữ giả kia tên gọi Đặng Bình Nam? Nhưng gã tỏ ra nét mặt chẳng chuyện gì không biết.

Gã mỉm cười đáp:

- Chương tam gia! Vụ này cơ mật lắm đấy! Tam gia nhớ kỹ chớ có tiết lộ ra ngoài không mà phải vạ lớn...

Vi Tiểu Bảo thấy lão già lộ vẻ tin tưởng mình, lại nói tiếp:

- Tam gia nói với tại hạ thì không sao, nhưng nếu có người thứ ba ở đây, kể cả những tay thủ hạ rất thân tín, tam gia cũng đừng có mồi hỏa rơm lạnh. Lỡ ra bại lộ cơ mưu, Hồng giáo chủ nổi giận lôi đình thì e rằng tam gia phải gánh một phần trách nhiệm lớn.

Vi Tiểu Bảo ở Hoàng cung đã lâu. Gã biết rõ tiết lộ việc cơ mật là một điều tối kỵ tại triều đình cũng như trong cung cấm. Tội nặng đến người chết nhà tan, nhẹ cũng vĩnh viễn không còn đường tiến thân. Vì thế người nào cũng lộ vẻ thần bí, cao thâm vô lường!

Gã đưa ra bộ mặt như người hiểu hết mọi việc mà không tiện nói với đối phương. Thái độ của gã áp dụng với lão già họ Chương rất công hiệu.

Đó là phương pháp của những người thượng cấp trong các bang hội hoặc môn phái trên chốn giang hồ thường lợi dụng đối với bọn thuộc hạ. Phương pháp này cũng được sử dụng ở cả trong triều nữa, chỉ khác nhau ở chỗ tinh tế hay thô sơ mà thôi.

Lão già nghe Vi Tiểu Bảo nói mấy câu không khỏi hồi hộp trong lòng, lông tóc đứng dựng cả lên.

Lão tự trách:

- Sao ta lại sơ tâm đem cả chuyện này nói với thằng lỏi con? Việc đã chót rồi không thể để gã sống được. Sau khi làm xong đại sự nhất định phải giết gã để bịt miệng.

Vẻ mặt ra chiều bẽn lễn, lão gượng cười hỏi:

- Công công đã nói những chuyện gì với Đặng đại sư huynh?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ nói chuyện cơ mật với Đặng đại sư huynh. Y còn dặn những lời báo cáo với Hồng giáo chủ. Để mai đây tại hạ ra mắt giáo chủ sẽ bẩm lại một cách tường tận.

Lão già càng kinh hãi hơn nói:

- Dạ! Dạ dạ!

Lão bị Vi Tiểu Bảo làm bộ làm tịch hăm dọa mấy câu, không hiểu rõ lai lịch gã như thế nào, bụng bảo dạ:

- Thượng cấp phái bọn mình đi làm việc này, nếu nhanh chân được trước, dĩ nhiên là một công lao rất lớn. Muốn tìm tới người kia phải trông vào thằng nhỏ này.

Lão già trở lại nét mặt niềm nở hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Chuyến này tiểu huynh đệ lên Ngũ Đài Sơn phải chăng là để hội diện với thị vệ phó tổng quản là Thuy Đống?

Vi Tiểu Bảo cũng giật mình nghĩ thầm:

- Thằng cha này đã biết ta lên Ngũ Đài Sơn lại hiểu cả công việc của Thuy Đống thì tin tức này nhất định do mục điểm già cho hấn hay và phái hấn rượt theo ta.

Gã lại tự nhủ:

- Tên trọc đầu giả làm cung nữ mà mục điểm kêu bằng sư huynh đúng là đại sư huynh trong bọn môn đồ Thần long giáo. Té ra mục điểm cấu kết với giáo phái này. Vậy mà lão già đã lọt vào tay chúng thì thực là chín phần chết, chỉ còn một phần sống. Có khi còn nguy hiểm gấp đôi tức là mười tám phần chết, chỉ có nửa phần sống.

Gã làm bộ kinh dị đáp:

- Chương tam gia! Những tin tức mà tam gia lược được rất tinh thâm. Tam gia biết cả công việc của Thuy phó tổng quản...

Lão già mỉm cười ngắt lời:

- Cả đến nhân vật cao xa gấp vạn lần Thuy phó tổng quản ta đây cũng biết.

Vi Tiểu Bảo than thầm trong bụng:

- Hồngбет! Hồngбет! Việc gì mụ điếm già cũng nói với hần hết rồi. Ngoài Thuận Trị Hoàng đế thì còn nhân vật nào cao cả hơn Thuy Đổng gấp vạn lần?

Lão già lại hỏi:

- Tiểu huynh đệ! Ta tưởng tiểu huynh đệ không nên nói dối ta bất cứ là việc gì. Người lên Ngũ Đài Sơn chuyến này là vâng lệnh trên hay tự mình ra đi?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Tại hạ làm thái giám ở trong cung, nếu không vâng lệnh trên sai phái khi nào dám tiện tiện dời khỏi kinh thành? Chẳng lẽ tại hạ sợ mình sống lâu quá?

Lão già hỏi:

- Tiểu huynh đệ nói vậy thì ra đã vâng lệnh Hoàng thượng mà đi chăng?

Vì Tiểu Bảo lộ vẻ kinh dị hỏi lại:

- Hoàng thượng ư? Ai bảo là Hoàng thượng? Ha ha!... Tin tức này của tam gia không linh rồi. Hoàng thượng làm gì mà biết được việc Ngũ Đài Sơn?

Lão già hỏi:

- Chẳng phải Hoàng thượng thì ai phái người đi?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Chương tam gia thử đoán coi.

Lão già hỏi:

- Phải chăng là Thái hậu?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Chương tam gia quả nhiên giỏi thiệt! Việc gì cũng đoán đúng. Trong cung chỉ có hai người và một con quỉ là biết việc Ngũ Đài Sơn.

Lão già hỏi:

- Hai người là ai? Con quỉ nào?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Hai người thì một là Thái hậu và hai là tại hạ. Còn con quỉ là Hải Đại Phú lão công. Lão đã bị Thái hậu dùng "Hoá cốt miên chưởng" hạ sát rồi và biến thành quỉ.

Lão già da mặt co dúm lại, nói:

- Hoá cốt miên chương! Hoá cốt miên chương! Té ra Thái hậu phái người đi. Thái hậu phái người đi làm gì?

Vi Tiểu Bảo tủm tủm cười đáp:

- Giữa Thái hậu và tam gia là người một nhà. Vậy tam gia hỏi lão nhân gia sẽ biết.

Giả tử lúc mới vào phòng mà Vi Tiểu Bảo nói câu này thì e rằng lão già đã đánh cho gã một cái bạt tai. Nhưng bây giờ lão nghe gã thuyết phục một hồi, trong lòng khôn xiết kinh nghi, miệng lẩm bẩm:

- Hừ! Thái hậu sai người lên Ngũ Đài Sơn.

Vi Tiểu Bảo lại nói:

- Thái hậu còn biểu vụ này đã nói cho Hồng giáo chủ hay và được Hồng giáo chủ hết sức tán thành. Thái hậu dặn tại hạ làm được chu đáo thì sau khi xong việc ngài sẽ trọng thưởng và Hồng giáo chủ cũng dành cho tại hạ một chỗ tử tế.

Gã không ngớt nhắc đi nhắc lại ba chữ Hồng giáo chủ vì thấy lão rất sợ giáo chủ, tất không dám hại gã.

Vi Tiểu Bảo hư trương thanh thế. Lão già kia bán tín bán nghi.

Lão lẩm bẩm:

- Ta hãy tạm tin là có còn hơn bảo là không.

Lão liền hỏi:

- Sáu người ở ngoài kia có phải chẳng đều là bộ thuộc của công công?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Bọn họ đều là người ở trong cung. Hai vị cô nương là cung nữ thân tín kề cận Thái hậu. Còn bốn người đàn ông toàn là ngự tiền thị vệ. Bọn chúng không biết gì đến danh hiệu Thân long giáo. Vụ này rất cơ mật, nên Thái hậu không cho họ hay.

Gã vừa nói tới đây thấy lão già cười lạt biết là có điều bất diệu, liền hỏi:

- Sao? Chương tam gia không tin chẳng?

Lão già cười lạt đáp:

- Mộc gia ở Vân Nam đốc dạ trung kiên với nhà Đại Minh có lý đâu lại làm ngự tiền thị vệ ở Thanh cung? Tiểu huynh đệ hoang đường một cách tối vô lý.

Vi Tiểu Bảo nổi lên tròng cười hô hố. Tiếng cười có vẻ chế nhạo.

Lão già ngạc nhiên hỏi:

- Tiểu huynh đệ cười gì vậy?

Lão có biết đâu Vi Tiểu Bảo nói dối bị lộ tẩy, khó mà gỡ lại được liền nổi lên tròng cười rộ làm cho đối phương tưởng mình có điều gì làm lỗi tày đình, làm lỗi đến trình độ quá ấu trĩ khiến gã không nhìn nổi phải phì cười.

Mục đích của Vi Tiểu Bảo là đánh đòn cân não cho lão già phải nôn nao trong dạ, nhụt bớt nhuệ khí rồi gã mới sửa chữa những chỗ sơ hở cho câu chuyện thành hữu lý thì đối phương không dám vặn hỏi đến cùng nữa.

Vi Tiểu Bảo vẫn cười đáp:

- Những người mà Mộc vương phủ căm hận nhất chẳng phải là Thái hậu và Hoàng thượng? Tại hạ e rằng tam gia cũng không biết người đó là ai?

Lão già vênh mặt lên nói:

- Sao ta lại không biết? Dĩ nhiên Mộc vương phủ căm hận nhất là Ngô Tam Quế!

Vi Tiểu Bảo làm bộ kinh dị đáp:

- Thế thì tam gia thánh thật! Vụ này tại hạ nói cho tam gia hay xin tam gia kín chuyện. Mộc vương phủ phái người vào làm sai dịch cho Thái hậu cũng chỉ vì mục đích muốn trừ diệt cả nhà Ngô Tam Quế. Trong phủ Bình Tây Vương rồi đây con gà, con chó cũng không sống sót. Đừng nói trong Hoàng cung có người của Mộc vương phủ trà trộn vào, ngay ở phủ Bình Tây Vương cũng vậy. Đây là chuyện cơ mật, tại hạ coi tam gia là chỗ người nhà, nói ra cũng chẳng hề chi, chỉ mong tam gia đừng tiết lộ ra ngoài.

Lão già gật đầu nói:

- Té ra là thế!

Nhưng trong bụng lão chỉ tin gã có phần nửa. Lão tự nhủ:

- Ta thử tra hỏi mấy người ngoài kia xem khẩu cung của họ có tương hợp với gã không? Ta chỉ cần hỏi con nhỏ là ra hết vì trẻ con chưa biết nói dối.

Lão nghĩ vậy rồi xoay mình đẩy cửa bước ra.

Vi Tiểu Bảo hốt hoảng la lên:

- ối! ối! Tam gia đi đâu vậy? Đây là nhà ma quỷ mà tam gia... tam gia để một mình tại hạ ở lại thế nào được?

Lão già đáp:

- Ta chỉ đi một lát rồi trở lại ngay.

Lão xoay tay đóng cửa, rào bước chạy ra nhà đại sảnh.

Bàn tay Vi Tiểu Bảo ướt đầm mồ hôi. Hồn vía gã muốn bay lên trời. Đèn lửa lay động in bóng vào bức tường trắng xoá. Mỗi cái bóng lập lòe, rung rinh là một tên quỷ sứ đối với Vi Tiểu Bảo trong lúc này.

Bốn bề im lặng như tờ, tuyệt không một tiếng động.

Đột nhiên bên ngoài có tiếng người hô hoán:

- Các người đi đâu cả rồi?

Chính là âm thanh lão già. Vi Tiểu Bảo nghe tiếng hô đầy vẻ kinh hoàng. Gã đang sợ bỏ vía thấy vậy càng khiếp đảm cơ hồ ngất xỉu. Gã lắp bắp hỏi:

- Không... không thấy bọn họ... đâu ư?

Lão già vẫn tiếp tục kêu gọi:

- Các người ở chỗ nào? Các người đi đâu rồi?

Sau hai câu này, tiếng người lại im bật. Hồi lâu mới nghe tiếng một người chạy từ phía trước vào phía sau rồi lại chạy ra.

Bỗng cánh cửa bị đá "bình" một cái. Người đó chạy tới xông vào phòng. Vi Tiểu Bảo kêu thét lên. Lão già sắc mặt xanh lè, hai mắt trợn ngược, thở hồng hộc, vừa thở vừa nói:

- Bọn chúng... bọn chúng... mất biến cả rồi, không biết đi đâu?

Vi Tiểu Bảo ấp úng:

- Chắc bị... ác quỷ... bắt hết rồi... Chúng ta phải trốn cho mau!

Lão già vẫn còn thở hổn hển đáp:

- Làm gì có chuyện đó?

Tay trái lão vịn vào bàn. Cái bàn rung động kinh kịch chứng tỏ lão đang sợ run. Lão lại xoay mình bước ra bên cửa, la gọi:

- Các người ở chỗ nào? Các người ở chỗ nào?

Lão hô hoán rồi lắng tai nghe nhưng chẳng thấy tăm hơi chi hết.

Tuy lão là người kiến thức quảng bác mà lúc này cũng chẳng có chủ ý gì. Lão đứng bên cửa một lát rồi lùi vào mấy bước đóng cửa cài then lại.

Lão thấy Vi Tiểu Bảo dương cặp mắt nhỏ bé thành tròn xoe ra chiều rất khùng khiếp.

Vi Tiểu Bảo nhìn lão già không chớp mắt, thấy lão nghiêng răng ken két. Mặt lão hết xanh lè lại lợt lạt.

Trận mưa chỉ ngớt được một lúc rồi đột nhiên cơn mưa rào khác lại dội xuống nóc nhà bật lên những tiếng lộp độp.

Lão già bỗng lớn tiếng la:

- úi chà!

Rồi nhảy bổ lên. Sau một lát lão mới nói:

- Trời... lại mưa... ta tưởng...

Lão chưa dứt lời, đột nhiên có thanh âm nhỏ bé của đàn bà từ ngoài đại sảnh vọng vào:

- Chương lão tam! Lão hãy ra ngoài này!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tình Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>